

Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön! Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre. Zsolt 100.

Advent vasárnapjai mindig más és más arcát mutatják meg a Krisztusvárásnak alapigénk az örömmel teli várakozásra irányítja figyelmünket.

A zsoltár nem hosszú mindössze öt versből áll. Azonban a rövidsége ellenére igen tömör, mondhatni intenzív. Ezt mutatja az, hogy hat felszólító módban lévő ige is van benne: *vígan énekelj, szolgáljatok, menjetek eléje, tudjátok meg, menjetek be, adjatok hálát, áldjátok*. Valamiféle szent dinamizmus hatja át ezt a zsoltárt, amely rímeli a karácsony előtt és a karácsonykor történetekkel. Mária Erzsébetnél tett látogatásával, a magzat ujjongásával, az angyalok földrejövételével és a pásztorok meg a napkeleti bölcsek zarándoklatával. Igen valaki érkezik, és nagy sürgés-forgás előzi meg az eljövését. Nagy izgalomban van a Krisztusváró nép. S ez a váradalom nem a szorongás, a félelem jegyében telik, hanem abban a szinte önkívületi örömben, amelyet a 100. zsoltár élénk tár.

Lássuk meg tehát mi ennek az örömnak az **eredője**, a **hőfoka** és a **kifutása**!

Sokszor kinézik a társaságokból azt az embert, aki látszólag ok nélkül örül. „*Hát te minek örülsz annyira?*” Kérdezik ilyenkor. S valóban hajlamosak vagyunk arra, hogy ne az öröm, hanem a bánat okát keressük meg. Minek örülhetnénk ilyen rossz helyzetben. Miért örülünk, amikor az erkölcstelenséget egyre több szinten legalizálják. Miért örülünk, amikor a környezetünk a nép és emberlélek tüneteként egyre inkább pusztul? És ezek csak az enyhébb okok az örömtelenségre. Mert mindannyiunk életében is számtalan nehézség, betegség, maga az idősor és sok minden van, ami megint az örömtelenségre ad okot.

Azonban a zsoltár elmondja, hogy van okunk az örömről. Az ige az okot így fogalmazza meg: „*ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk*” Zsolt 100, 3b. Azt mondja el az ige, hogy az ő okig kell elmennünk legalábbis a mi életünkre vonatkozólag. Honnan ered az életünk? Honnan ered a sok jó dolog az életben. „*ő alkotott minket és nem magunk*” Nem automatikusan jött létre az élet és benne a mi emberéletünk, hanem mindez alkotás. Én magam is alkotás vagyok, a Mindenható alkotása. Az ember persze szereti megfosztani Istent ettől és azt mondja, hogy én alkotok. Én csinálom gyereket, én csinálom új növényeket, én csinálom humanista életrendet, én csinálom majd kommunát, én csinálom majd karriert. Azonban érezzük, hogy minden csinálás csíntevés Istennel szemben, vagy másképpen fogalmazva államcsín az Isten uralma ellen. Hiába akarunk gögösen *self made man*-ek lenni azaz életünk felépítői, az ilyen kísérleteknek mindig kudarcba fulladnak. Örömünk oka tehát az, hogy megszabadulunk az önáltatástól és felismerjük Isten alkotott meg bennünket.

Azonban a zsoltár elmondja, hogy van okunk az örömről. Az ige az okot így fogalmazza meg: „*ő alkotott minket és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk*” Zsolt 100, 3b. Azt mondja el az ige, hogy az ő okig kell elmennünk legalábbis a mi életünkre vonatkozólag. Honnan ered az életünk? Honnan ered a sok jó dolog az életben. „*ő alkotott minket és nem magunk*” Nem automatikusan jött létre az élet és benne a mi emberéletünk, hanem mindez alkotás. Én magam is alkotás vagyok, a Mindenható alkotása. Az ember persze szereti megfosztani Istent ettől és azt mondja, hogy én alkotok. Én csinálom gyereket, én csinálom új növényeket, én csinálom humanista életrendet, én csinálom majd kommunát, én csinálom majd karriert. Azonban érezzük, hogy minden csinálás csíntevés Istennel szemben, vagy másképpen fogalmazva államcsín az Isten uralma ellen. Hiába akarunk gögösen *self made man*-ek lenni azaz életünk felépítői, az ilyen kísérleteknek mindig kudarcba fulladnak. Örömünk oka tehát az, hogy megszabadulunk az önáltatástól és felismerjük Isten alkotott meg bennünket.

Az ő alkotása azonban nem egy befejezett tény, hanem egy folyamat. Ezt így írja le a saját szimbolikus nyelvén a zsoltáros: „*az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk*”. Folyamatosan táplál bennünket. Ez az egyedüli forrása a boldogságnak. Ahogy Tinódi Lantos Sebestyén a 16. században megfogalmazta gyönyörű énekében: „*Ezt minden népnek tudására adom: Istenünk vagyon*” 161/3. Adventben pedig ez a bennünket teremtő és tápláló Úr érkezik. Isten legelőjének juháihoz eljött a jó Pásztor. Vagy ami ugyanaz a tékozló fiú hazatalál.

Annak a felismerése, hogy Isten a mi alkotónk, sosem csak enyhe mosolyt csal az arcunkra, nem csak egy szelíd derűt, hanem az ember ilyenkor tényleg ujjong a szívében. Éppen ezért hasonlítja mind Ézsaiás, mind Keresztelő János az emberi élet legörömtelibb eseményéhez az esküvőhöz az Úrral való közösséget. Így szól Ézsaiás: *„Nagy örömöm telik az Úrban, víg öröme indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám, mint vőlegényre, ki fölteszi fejdíszét, mint menyasszonyra, ki fölrakja ékszereit.”* Ézs 61, 10. Aztán az igeolvasásban hallhattuk Keresztelő Jánost is: *„a vőlegény barátja pedig, aki ott áll, és hallja őt, ujjongva örül a vőlegény hangjának: ez az örömöm lett teljessé.”* Jn 3, 29. Ez tehát a hófoka az örömnek.

Ez az öröm, amely cselekvésre indít. Amely cselekvésre indította a pásztorokat és egészen Betlehemig elmentek. A 100. zsoltárban is talán ezért van a sok felszólítás. Menjetek az Úr közelébe! Menjetek az Úr templomába! Mert az öröm közösségi aktus, nem a magányos emberé. Igazán örülni csak együtt lehet, és ezzel is úgy van, mint a szeretettel, csak akkor élhető meg igazán, ha megosztjuk mással is.

Ha egy országba magas rangú vendég érkezik, akkor már a repülőtéren fogadják, kimegy elé egy küldöttség. De így van ez akkor is, ha egy ismerősünk érkezik, akkor már az állomáson várjuk. Örömteli várakozásunkban menjünk ki az érkező Úr elé. Így is tegyük meg az előkészületet! Menjünk eléje alázatos lélekkel, hálaadással, bízó szívvel! *„Szolgáljatok az Úrnak örövendéssel; menjetek eléje vígassággal”* mondja Igénk.

S ahogyan az örömünk az Örökkévalóval való találkozásból fakad úgy a kifutása is az örökkévalóság felé tendál. Ez az igazi fundamentum, amire lehet alapozni. *„örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre való az ő hűsége”*. Az örökkévalóság az Istenben bízó ember távlata. Ez azt jelenti, hogy ő hűséges, ő nem hagy magunkra bennünket se most, se soha. Az ókori ember számára nagyon fontos volt az őt követő nemzedék. Úgy érzem, sokkal fontosabb, mint a mai ember számára, éppen ezért megnyugtató számára, hogy az Úr hűsége nem csak egy egyszeri esemény. Nem csak arról szól, hogy ma még szeretlek, de holnap kiesel a kegyelemből. Ma még társamnak fogadlak el, de holnap már más lesz a fontos számomra.

Az Úr hűsége örök, ez azt is elmondja nekünk, hogy a mi örömünknek is öröknek kell lennie, hiszen ez a legfontosabb vonása az Isten országának: *„Hiszen az Isten országa nem evés és ivás, hanem igazság, békesség és a Szentlélekben való öröm”* Róm. 14, 17. Ez lett teljessé Karácsonykor. Így készüljünk az Úr érkezésére: menjünk eléje örövendéssel. Ámen

Készítette: Fehér Norbert